

Επεμβάσεις και κακουργίες των Μεγάλων Δυνάμεων κατά του Ελληνισμού 1900-1925

Της Μαίρης Πετροπούλου

Β' ΜΕΡΟΣ

Με τις κακουργίες και τις επεμβάσεις των Ευρωπαϊκών κρατών εις βάρος της πατρίδας μας, που μαζί με την ξενοδοουλεία, κατάντησαν εκείνη την εποχή την υπερήφανη Ελλάδα του 1913, μια ανυπόληπτη διεθνώς χώρα.

Στα 1915 ο Βασιλιάς της Γερμανίας ο Κάιζερ απαίτησε απ' τον βασιλιά Κωνσταντίνο, που να σημειωθεί ήταν γυναικάδελφός του, να απολύσει τον πρωθυπουργό Ε. Βενιζέλο, γιατί ήταν αγγλόφιλος πράγμα που το πετυχαίνει. (Όπως βλέπετε η ιστορία επαναλαμβάνεται το ίδιο έγινε και με τον κυβερνήτη της Αυστραλίας που έδιωξε τον Ουίτλαμ με το έτσι θέλω στις μέρες μας θυμάστε;)

Την ίδια χρονιά ο αγγλογαλικός στρατός αποβιβάζεται στη Θεσσαλονίκη. Στα 1916 οι Γερμανοβούλγαροι καταλαμβάνουν την Ανατολική Μακεδονία και περιοχές της Φλώρινας και της Κορίνθας και οι Ιταλοί την Νότια Ήπειρο μέχρι τα Γιάννενα.

Την ίδια χρονιά ο Βενιζέλος σχημάτισε κυβέρνηση στη Θεσσαλονίκη που έγινε δεκτή με εορτασμούς, ζητωκραυγές και συνθήματα “Ζήτω οι προστάτες Δυνάμεις”, “Ζήτω ο Γαλλικός στρατός εγγυητής του Συντάγματος” κ.α

Έτσι το ξέφραγο αμπέλι που λεγόταν Ελλάδα, είχε, αλίμονο, δύο κυβερνήσεις και αλληλοσπαρασσόμενο λαό. (Αυτά μου τα περιέγραφε με πιο τραγικές λεπτομέρειες ο πατέρας μου όταν ήμουν μαθήτρια και ο ίδιος είχε συμμετάσχει στον πόλεμο αυτό).

Οι επεμβάσεις των προστάτιδων μας δεν είχαν τελειωμό. Τον Ιούνιο του 1916 ο αγγλογαλικός στρατός αποβιβάζεται στην Αττική. Το συμμαχικό ναυτικό απέκλεισε την νότια Ελλάδα και βομβάρδισε την Αθήνα με δεκάδες νεκρούς και τραυματίες.

Οι Αγγλογάλλοι έστειλαν τελεσίγραφο στην βασιλική κυβέρνηση της Αθήνας με το οποίο κατέγγειλαν ότι ο Βασιλιάς Κωνσταντίνος “απώλεσε – δηλ. έχασε – την εμπιστοσύνη των προστάτιδων Δυνάμεων και θεωρούν αυτόν παρατημένο”.

Ύστερα απ' αυτές τις πιέσεις, ο Κωνσταντίνος παραιτήθηκε και στο θρόνο ανέβηκε ο γιος του ο Αλέξανδρος με πρωθυπουργό τον Βενιζέλο.

Στα 1918 ο ελληνικός στρατός παίρνει μέρος στην επίθεση των συμμάχων στη Μακεδονία που οδήγησε στην ήττα της Τουρκίας και της Βουλγαρίας.

Στις 28 Ιουνίου 1919 υπογράφηκε η συνθήκη των Βερσαλιών μεταξύ των συμμάχων και της ηττημένης Γερμανίας με την οποία τερματίστηκε και ο Α' Παγκόσμιος πόλεμος.

Τον Αυγουστο του 1920 υπογράφηκε η συνθήκη των Σεβρών με την οποία τα ελληνικά σύνορα επεκτάθηκαν μέχρι την Ανατολική Θράκη και ως τα πρόθυρα της Κωνσταντινούπολης και επικυρώνεται η προσάρτηση των νησιών του Ανατολικού Αιγαίου μαζί με την Ιμβρο και την Τένεδο. Η Σμύρνη έμεινε υπό Τουρκική κυριαρχία με πενταετή διοίκηση και η Αγγλία και Γαλλία “προστάτριες – εγγυήτριες δυνάμεις” παραιτήθηκαν από τα δικαιώματα επεμβάσεων και ελέγχου, βάση των συνθηκών του 1832 και 1863.

Αυτή ήταν η πολυπόθητη Ελλάδα των δύο Ηπείρων και των πέντε θαλασσών. Και ενώ ο Κεμάλ ξεσήκωνε τους Τούρκους κατά “των Ελλήνων εισβολέων” όπως έλεγε, οι γαλλικές και αμερικανικές εφημερίδες καταπολεμούσαν άγρια την συνθήκη των Σεβρών. Μάλιστα ένας Γάλλος στρατηγός ζήτησε να επιστραφούν αμέσως στην Τουρκία η Ανατολική Θράκη και η Σμύρνη, γιατί έλεγε “Πρέπει να βοηθήσουμε τον μοναδικό στρατό που διαθέτουμε σήμερα (τον Τουρκικό δηλαδή) για δράση κατά των μολοσεβίκων”.

Η Μικρασιατική καταστροφή ήταν μια απ' τις μεγάλες ατιμίες των ευρωπαίων εις βάρος της Ελλάδας. Τα Ευρωπαϊκά κράτη κατά την διάρκεια του πολέμου είχαν διακηρύξει ότι θα έδωχαν απ' την Ευρώπη τους Τούρκους γιατί είναι “λαός ξένος προς τον δυτικό πολιτισμό” - στις μέρες μας όπως βλέπετε τα ξέχασαν όλα και πασχίζουν να τους βάλουν στην Ευρωπαϊκή ένωση - Οι δε Άγγλοι απ' την μεριά τους και για δικό τους και μόνο συμφέρον, ψευτοεπαινούσαν την Ελλάδα, ότι τάχα αντιπροσώπευε τον χριστιανισμό απέναντι στην βαρβαρότητα.

Οι Έλληνες πολιτικοί με την σκέψη του οράματος της “Μεγάλης Ελλά-

δας” είχαν ξεχάσει την παλιά και την πρόσφατη ανθελληνική πολιτική των επεμβάσεων, των εθνικών εξευτελισμών, των καταπίεσεων και των εμφύλιων σπαραγμών, έπεσαν στο δόκανο των ψευτοποσέσεων και δήλωσαν: “Ο ελληνικός στρατός είναι στη διάθεση των συμμάχων και δύναται να χρησιμοποιηθεί δια κοινόν αγώνα, όπου η αποστολή του κριθεί αναγκαία”.

Με απόφαση λοιπόν των συμμάχων, ελληνικό εκστρατευτικό σώμα αποβιβάστηκε στην Σμύρνη με σκοπό την “δίοξη ατάκτων” και την αποκατάσταση της τάξης. Δηλαδή οι Έλληνες φαντάροι στάλθηκαν στη Σμύρνη για να παίξουν τον ρόλο του χωροφύλακα σε εδάφη που οι σύμμαχοι μας δεν τα αναγνώριζαν ελληνικά.

Η Γαλλία, που προσπαθούσε να τα φτιάξει με το Κεμαλικό κράτος και το εφοδίαζε με πολεμικό υλικό, δήλωνε ότι δεν έχει επιδικαστεί η περιοχή της Σμύρνης στην Ελλάδα. Τα ίδια υποστήριζαν και οι ΗΠΑ και η Ιταλία, που εν τω μεταξύ, είχε αρπάξει τα Δωδεκάνησα και έστελνε στην Τουρκία παντός είδους εφόδια.

Όσον αφορά τους “προστάτες μας Άγγλους”, αυτοί δήλωναν υποκριτικά ουδετερότητα και αρνούσαν κάθε βοήθεια στον ελληνικό στρατό της Σμύρνης, την στιγμή που στην Ελλάδα υπήρχε η πεποίθηση ότι η Αγγλία δεν θα άφηνε τον Ελληνισμό της Μικράς Ασίας στο έλεος των Τούρκων και τους Έλληνες φαντάρους και τον λαό να πέσουν στη θάλασσα.

Και ενώ ο ελληνοτουρκικός πόλεμος συνεχιζόταν στα βάθη της Μικράς Ασίας και οι ελληνικοί πληθυσμοί σφάζονταν, βιάζονταν και εκτοπίζονταν, δόθηκε απ' τους προστάτες μας το τελειωτικό χτύπημα στα εθνικά μας δίκαια, όταν η Αγγλία, Γαλλία, Ιταλία αποφάσισαν τον Μάρτη του 1922 ότι “επιθυμούν να αποκαταστή-

σουν το Τουρκικό Έθνος και τα κυριαρχικά δικαιώματα στα εδάφη που του ανήκουν, μαζί με την Κωνσταντινούπολη, την ιστορική και ένδοξη πρωτεύουσά τους!”.

Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες η Ελλάδα μόνη και χωρίς βοήθεια έχασε την δύναμή της, όχι μόνο με την προδοσία της Γαλλίας και της Ιταλίας και με την συμμετοχή σ' αυτό το αίσχος των ΗΠΑ και της Αγγλίας, η οποία διαπραγματεύονταν κρυφά με τους Τούρκους, αλλά και με την βλακεία και το πνεύμα της υποτέλειας που κυβερνούσε στα μυαλά των Ελλήνων κυβερνητών εκείνης της εποχής.

Οι Τούρκοι ανενόχλητοι επιτέθηκαν στον ελληνικό στρατό της Μικράς Ασίας και τον υποχρέωσαν να υποχωρήσει ταπεινωμένος.

Στις 9 Σεπτεμβρίου 1922 οι Τούρκοι μπήκαν στην Σμύρνη και τότε άρχισε ένα όργιο πλάτσεικου, φωτιάς, σφαγής, βιασμών, που ερήμωσε την πόλη. Όσοι ενήλικοι Έλληνες έπεφταν στα χέρια τους ή σφάζονταν ή εκτοπίζονταν στα βάθη της Μικράς Ασίας. Οι γέροι, οι γυναίκες και τα παιδιά στριμώχνονταν σε κάθε είδους πλεούμενα και διασκορπίζονταν στις πόλεις και τα χωριά της πατρίδας μας και τα κροκοδείλια δάκρυα τρέχανε απ' τα μάτια των ξένων διπλωματών όπως ενός αμερικανού που δήλωνε: “Διερωτώμαι αν τα 400 εκατομύρια χριστιανών της Ευρώπης και της Αμερικής θα ανεχθούν αυτές τις προσβολές της Τουρκικής κυβέρνησης και θα σπεύσουν να σώσουν τους καλούς αυτούς πολιτισμένους χριστιανούς απ' τα νύχια των Τούρκων”.

Πιο κυνικός ο Τσώρτσιλ γράφει στα απομνημονεύματά του ότι ο ρόλος των Δυτικών απέναντι στην Ελλάδα ήταν επαίσχυντος και συμπληρώνει: “Δεν πρέπει να περιμένουμε συνέπεια απ' τα μεγάλα έθνη. Μερικές φορές έχουν μεγαλωσύνη, άλλοτε τα ίδια έθνη είναι απερίγραπτα γλοιώδη”.

Στα 1923 υπογράφηκε η συνθήκη της Λωζάνης. Η Ελλάδα, μια απ' τις νικήτριες χώρες του Α' Παγκοσμίου πολέμου, βρέθηκε νικημένη και προδομένη.

Οι Δυτικοί προστάτες μας και σύμμαχοι απαρνήθηκαν τα εθνικά μας δίκαια, αλλά πήραν πίσω και ότι είχαμε κερδίσει απ' την συνθήκη των Σεβρών, δηλαδή την περιοχή της Σμύρνης, την Ιμβρο και την Τένεδο, την Ανατολική Θράκη και τα παρέδωσαν στο Κεμαλικό Κράτος. Τα δωδεκάνησα παρέμειναν στους Ιταλούς, η Βόρεια Ήπειρος στους Αλβανούς και η Κύπρος υπό Αγγλική κατοχή.

Τελειώνοντας, ας συμφωνήσουμε με την διαπίστωση του Τσώρτσιλ ότι “τα Μεγάλα Έθνη δεν έχουν τίμιο λόγο και είναι απερίγραπτα γλοιώδη”.

ΤΕΛΟΣ